

יוסף ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרספ" (בהשתתפות כולל יחזוני המעלה)
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ז"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

שבת שלום

שבת כד' שבט ה-תשפ"ה
פרשה: משפטים
הפטרה: הדבר אשר היה
שבת מברכין
ראש חודש אדר ביום ששי
ושבת המולד יום חמישי
בשעה: 19:02 - 0 חלקים

הדלקת נרות - 17:10
צאת השבת - 18:04
ר"ת: 18:42

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:16

משפטים	תרומה
עמוד השחר: 5:07	4:59
זמן טלית: 5:14	5:06
זריחה: 6:15	6:08
חצות: 11:54	11:53
מנחה גדולה: 12:22	12:22
שקיעה: 17:33	17:39

הודעות מרכז "for son"

"טוב שברופאים"

במסכת קידושין (פב. א)
נאמר: "טוב שברופאים
לגיהנום". הרופא צריך
שיראה גיהנום פתוחה
מתחתיו, כי על-ידי אי-
זהירות יכול הוא לגרום
לסכנת נפשות ולהמית
אנשים.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ז"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"רוצים לתת ולא לקחת"

קשה לתאר איך היו נראים חיינו בלא הגמ"ח. מוסך שכל- כולו עזרה
לזולת - בלא טובות הנאה, בלא ביורוקרטיה, בלא עמלות, הצמדה
וריבית.

שבת פרשת משפטים, שבה מופיעה המצווה להלוות כסף זה לזה בלא
ריבית, היא השבת של מנהלי הגמ"חים למיניהם. השנה מצטרפת לזה
גם עובדת היותה של השבת פרשת שקלים. צירוף זה מבטיח שהשבת
ידברו בבתי-הכנסת על כסף - כמובן כמובן החיובי, כסף לצורכי
ציבור ולמטרות צדקה וחסד.

מוסד הגמ"ח (גמילות חסדים) הוא אחד המוסדות המפוארים שהצמיחה
היהדות. מוסד שכל- כולו עזרה לזולת - בלא טובות הנאה, בלא
ביורוקרטיה, בלא עמלות, הצמדה וריבית. הגמ"ח אינו מצמצם
להלוואות כספיות בלבד, אלא לשורה ארוכה של שירותים ומתן עזרה.
הציבור הרחב מכיר בעיקר את הגמ"חים לציוד רפואי, שקיבלו הכרה
ציבורית ממלכתית, אך אין בכך להמעיט בחשיבותם של הגמ"חים
הרבים האחרים.

קשה לתאר איך היו נראים חיינו בלא הגמ"חים. אין ספק שמשפחות
רבות היו קורסות כלכלית אילו נאלצו ליטול הלוואות בנקאיות נושאות
ריבית לצורך בר-מצוה או חתונה של ילדיהן. רק בזכות הגמ"חים
הרבים מסוגלות משפחות, שאינן משופעות באמצעים כלכליים,
להתבסס, לקנות ריהוט הכרחי ולגדל את צאצאיהן לתורה ולחופה.

הגמ"חים מספקים אפיק נוח ויעיל לרצונם של אנשים מן השורה לתרום
לצורכי הציבור והקהילה. יוזמה פרטית זו היא שפיתחה את השפע
העצום בגמ"חים. עיון ברשימת הגמ"חים אינו יכול שלא לעורר
התפעלות, אם-כי גם חיוך. לצד גמ"חים של כלי אוכל לשמחות, בגדים
משומשים, כלי עבודה, תפילין ומוזות, ואבזרים לחתונות, יש מגוון
גמ"חים מקוריים ומשעשעים משהו.

נולד בן ביום שיש סמך לכניסת השבת ולא הספקתם להכין הומוס
מבושל לישלום זכר? - יש גמ"ח שמספק הומוס מבושל ומתובל לכל
דורש. מחפשים חברות? גמ"ח חברותות יעזור לכם. התינוק בוכה
באמצע הלילה והמוציץ נעלם? יש גמ"ח למוציצים ולמיטולים. עורכים
שמחה וזקוקים למחיצה בין גברים לנשים? תקבלו בגמ"ח. רשימה זו
עצמה היא בבחינת גמ"ח לחיובים...

אצל מקצת האנשים מעלה רשימה זו חיוך, אבל רבים נעזרים בכל
הגמ"חים הללו, ומנהליהם מרגישים שמצאו דרך ביטוי מקורית לעזור
לזולת. חשוב לזכור כי ניהול גמ"ח כרוך במרדה לא-מבוטלת. אנשים
פונים בכל שעות היום והערב, ציוד אוכל או יוצא מכלל שימוש וצריך
לגייס כספים להשלימו ולהרחיבו. אבל זה כל היופי, שבעיניי, שאין כאן
ממסד ועבודה לפי הספר, אלא עזרה לזולת בלב שלם.

בשבת זו אנו רוצים לתרום את חלקנו לביטוי ולפיתוחו של מוסד
הגמ"חים. בראש ובראשונה נקרא הציבור לתרום ברוח-לב למען
הגמ"חים. זו אחת הדרכים הנאות ביותר לקיים את מצוות צדקה
וגמילות-חסדים ולהיות שותפים בעזרה לזולת שאין לתאר את ערכה.

הלוא חז"ל אמרו שגמילות חסדים גדולה מן הצדקה בשלושה דברים!
שנית, ציבור הנוקמים לגמ"חים צריך לזכור, שהתנהגותו חשובה ביותר
להמשך קיומם של הגמ"חים. אנשים שאינם מחזירים את חובם במזד, פוגעים
בכלל הציבור. מי ששואלים ציוד ואינם זוכרים להשיבו, מונעים
מנוקמים אחרים ליהנות ממנו. התנהגות כזאת גם מסבה הרבה עגמת-
נפש למנהלי הגמ"חים, וודאי שאין זו הכרת התודה שהם ראויים לה.
שלישית, ראוי להרחיב עוד יותר את רשת הגמ"חים.

העלון לע"נ

הגלמוד ר' שלמה (שלם) סויסה בר סעדיה שנלב"ע כ"ט שבט
תשצ"ב. כה.

"בעוד שלושה ימים" סוף

סוף for son

המועד המדויק שבו נקב הרב שרעבי עורר בלבם של ההורים תקווה
מחודשת, לראות את בתם בקרוב, בריאה ושלמה. ולא נותר להם
אלא להמתין ולספור את השעות במתח ובלב הומה.

היום הראשון חלף לו וגם היום השני. וביום השלישי, בשעת
צהריים, כאשר יצא אחד הכמרים מהכנסייה במקסיקו סיטי,
נתקלו רגליו לתדהמתו, ביצור חי המושלך על המדרגות, כשהוא
עטוף בעיתונים ובניירות.

הכומר המבוהל הרים את היצור, שלא היה אלא התינוקת
האובדת, וכאשר הציץ בעיתון שעטף את התינוקת נדהם לגלות
כי זהו עיתון יומי הרואה אוו בעיר המרוחקת כארבע מאות
קילומטר מעיר הבירה.

"מה זאת?", מלמל, "כיצד הגיעה התינוקת הזאת לכאן, ממרחק
ארבע מאות קילומטר? ובכלל, מי היא?"

המשטרה הוזעקה למקום, ולחוקרים לא ארכו יותר מכמה רגעים
כדי להבין כי אין זו אלא בתם החטופה של משפחת חוסני.

שעה קלה לאחר מכן נהפך אבלם של בני משפחת חוסני לישון
ולשמחה. כאשר הבת האובדת הוחזרה לביתם בריאה ושלמה.

ככל הנראה נואשה המשרתת מלגדל את התינוקת שבידיה,
ולאחר שנדדה עמה למרחקים, החליטה למוסרה לאימוץ אצל

כמרי הכנסייה, מזימה שבחסידי שמים לא צלחה.

"בעוד שלושה ימים" הדהדו מילותיו של הרב שרעבי באוזני
ההורים שעה שעטפו את בתם בזרועותיהם, בעיניים מסומאות

מדמעות אושר והתרגשות, "בעוד שלושה ימים יזכו להתבשר
בבשורות טובות, בזכות אליהו הנביא זכור לטוב". (על פי הרב שרעבי)

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות חולות

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

גדר קביעת התשלום עם הגוי

בדין האמור לעיל (סעיף ו') שכל שקבע עם הגוי התשלום עבור עבודתו, יש להקל למסור לו המלאכה אפילו סמוך לשקיעת החמה בערב שבת, קביעת שכרו של הגוי אינה דוקא כשאומר לו שיתן לו כך וכך ויקבע עמו הסכום, אלא אפילו אם אמר לגוי שישלם לו שכרו כראוי, או שיתפטר עמו על גובה התשלום, נחשב הדבר כאמר לו בפירוש כמה יתן לו. אבל אם לא אמר לגוי שיתן לו תשלום, אף על פי שיודעים שניהם שבודאי ישלם לו עבור עבודתו, אין זה נחשב כקבע עמו התשלום. ולעיל (סימן רמז סעיף ז') נתבאר עוד פרטי דינים בגדר קביעת התשלום עם הגוי.

ולעיל (סימן רמז סעיף ט') נתבאר, שלמנהג הספרדים, אם אמר היהודי לגוי בפירוש שיעשה עבורו המלאכה בחנם, והתרצה והסכים הגוי לכך, נחשב הדבר כקבע עמו תשלום עבור מלאכתו, מפני שמסתבר שמה שהסכים הגוי לעשות בחנם הוא משום שרוצה להשיב טובה ליהודי על מה שעשה לו בעבר, וממילא אם ילך הגוי בשבת הרי זה על דעת עצמו. אבל למנהג האשכנזים נכון להחמיר כשאומר היהודי לגוי שיעשה עבורו בחנם, אלא יקבע לו מעט שכר, כל שהיה הדבר בערב שבת. ומכל מקום אם התחיל הגוי מעצמו ואמר ליהודי שרוצה לעשות המלאכה בחנם, יש להקל בזה אף למנהג האשכנזים.

ואם אותה מלאכה שמוסר לגוי לעשותה, קבוע התשלום עליה בכל המקומות, אפילו אם לא קבע עם הגוי התשלום קודם השבת, נחשב הדבר כקבע עמו התשלום, שהרי הכל יודעים כמה צריך לשלם עבור מלאכה זו. והמשנה ברורה הסתפק בדין זה אם על כל פנים צריך שיאמר לגוי שישלם לו שכרו, אלא שאין צריך שיאמר לו שישלם לו כפי המגיע לו או שיתפטר עמו על התשלום, או שמא יש להקל בזה אפילו כשלא אמר לו שישלם לו שכרו כלל.

ואם הזמין אצל הגוי מלאכה זו בעבר, ושילם לו שכרו כראוי, ועתה רוצה למסור לו אותה מלאכה פעם נוספת, אפילו לא אמר לו שישלם לו שכרו, נחשב הדבר כקבע עמו התשלום, שהרי יודע הגוי שישלם לו כפי ששילם בפעמים הקודמות.

קודש תהיון לי, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו", ביאר הרב "שפתי אמת" זצ"ל, על פי מאמר הגמרא, שם נאמר שהקדוש ברוך הוא אינו מביא תקלה לידיהן של צדיקים.

והקשו התוספות דהרי מצינו בכמה פעמים שבא תקלת חטא לידיהן של צדיקים? והשיבו התוספות דדוקא בעניני אכילה אין הקב"ה מביא תקלה על ידן, לפי שגנאי הוא לצדיק שאוכל דבר איסור.

יוצא אפוא, שבאם האדם מקדש את עצמו וזוכה להגיע לדרגת הצדיקים, בבחינת "ואנשי קודש תהיון לי", אזי מבטיחו הכתוב נאמנה ש"בשר בשדה טרפה לא תאכלו", הקב"ה, הוא כבר ידאג שלא תבוא לידך תקלה כזו של אכילת דבר שאינו כשר.

"אחרי רבים להטות"

יסוד גדול כותב הראשון לציון רבי משה בן חביב בספרו "גט פשוט" בסוגיית "אחרי רבים להטות", ובו הוא מעיר שהכלל שאמרו "אחרי רבים להטות", היינו כשנחלקו בשעת מעשה, בדין מן הדינים, בסנהדרין או בבית דין שנשאלה השאלה לפניכם, אז חל הכלל של "אחרי רבים להטות".

אמנם, אותו הדין והפסק לא נשאר קבוע לדורות, שלא יוכל בית דין אחר לחלוק על אותו פסק של הראשונים, שהרי אמרה תורה "אל השוט אשר יהיה בימים ההם", ואם יבוא בית דין אחר ויראה לו טעם אחר ואפילו לא יביא טעם אחר, אלא שמסתבר לו טעם היחיד, יפסקו כיחיד לגבי רבים. לאור יסוד חשוב זה, מיישב המהר"ם בן חביב זצ"ל, תמיהתם של כמה מן האחרונים שתמחו הכיצד מצינו מקומות שבהם פוסקים כיחיד ולא כהרבים אחרי שכבר נאמר בכתוב "אחרי רבים להטות"?

והתשובה היא כאמור: הכרעת הרוב, הינה אך לשעתה, ולא לדורות.

"ורצע אדוני את אדני במרצע ועבדו לעולם"

"כמין חומר, דורש רבי יוחנן בן זכאי את המקרא הזה, כפי שמוזכר בגמרא: מה נשתנה און מכל איברים שבגוף?

אמר הקדוש ברוך הוא: און ששמעה קולי על הר סיני בשעה שאמרתי "כי לי בני ישראל עבדים", ולא עבדים לעבדים, והלך זה וקנה אדון לעצמו, ירצע.

בעקבות דרשתו זאת של רבי יוחנן בן זכאי, תמה הגאון רבי יוסף מטראני בספרו "צפנת פענח", שאם סיבת הרציעה היא משום שהלך העבד וקנה אדון לעצמו, הרי שהיה לנו לרצעו מיד כאשר נמכר, ולא להמתין עד שיחלפו להם שש שנים?

על כך מיישב הגאון רבי שלמה אלגאזי זצ"ל, מי שהיה אב"ד בירושלים, ואומר שמכיון שההלכה היא שרק עבד שמכרוהו בית דין נרצע, ואילו עבד שמוכר את עצמו, אינו נרצע, אם כן לא קשה, שכן כאשר נמכר, עדיין לא יכולנו לומר עליו "שקנה אדון לעצמו", שהרי בית דין מכרוהו בעל כרחו, אבל בסוף, לאחר שחלפו שש שנים ויכול הוא לצאת לחפשי חנם והוא מבקש להישאר עבד לאדוניו, רק אז נקרא שקנה אדון לעצמו ובשל כך הוא נרצע.

"וכי יפתו איש בור או כי יכרה איש בור"

רש"י מצטט את דרשת הגמרא בענין זה: "אם על הפתיחה חייב, על הכרייה לא כל שכן"?

בדרך הלצה השיב הגאון המלבי"ם זצ"ל ליהודי אחד שפנה אליו בשאלה: כידוע רבינו גרשום הטיל חרם על הפותח מכתב ששייך לחבירו. ומה הדין איפוא באדם שמציץ בגלויה שהכתוב בה גלוי לעיני הכל, האם גם בכגון זה אסור להביט בכתוב, או שמא מכיון שהכתוב לא הקפיד לעטוף את הכתוב הרי שגילה דעתו שאין לו קפידה אם יביטו בכתוב בזה? אמר לו המלבי"ם: "אם על הפתיחה חייב, על הקריאה לא כל שכן".

"ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו" את טעם סמיכות הכתובים: "ואנשי

הלכות חולות

שקד וגאווה

פעם שבת רבי יחזקאל משינאוהו (בנו של רבי חיים מצאנז) אצל אחד מחסידיו שהתגורר בעיר אחרת. לכבודו קרצפו וצחצחו את הבית, והחסיד גם העמיד על השולחן מנורה גדולה, מובספת.

לפני הדלקת הנרות נכנס הצדיק לחדר וראה את המנורה. שאל את החסיד, מניין השיגה ידו לקנות מנורת כסף גדולה כל-כך. קנה החסיד: "המנורה אינה עשויה מבספת, היא רק מצופה בספה".